

Ταχέως φωτίζω : Ποίημ.

Οἱ πρῶτες οἱ φεγγοβολιᾶς 'ς τὰ οὐράνια γοργοφέργουν
σάν ἀστραπόμορφα σπαθιά...

γοργοφέρνω Κ. Παλαμ., 'Ασάλ. ζωή², 72.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. φέρνω.

Φέρω ταχέως : Ποίημ.

Τάχα καὶ πῶς ὁ εὐλογητός; Τὸ ἐλεύτερο πουλλὶ
πῶχει πατρίδα ὅπου τ' ἀδρὸ φτερό τὸ γοργοφέρη.

γοργοφεύγω Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 127 Σ.
Σκίπ., Κάλβ. μέτρ., 21 'Αγ. Βαρβάρ., 87.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. φεύγω.

Ταχέως φεύγω ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Γυναῖκες, ἄντρες, νέοι καὶ γέροι
μακριὰ ἀπὸ κεῖνο γοργοφεύγαν
καὶ μήτε νὰ τὸ ξανακούσουν

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν.

"Ἄλλοι χαροκοποῦν, ἄλλοι θρηνᾶνε
γιὰ τῆς θλιμμένης μου ψυχῆς τὰ χιόνια
κι ἄλλα γοργοφεύγουν καὶ πετᾶνε
κι ὅλο πετᾶν σὰ μαῦρα χελιδόνια

Σ. Σκίπ., 'Αγ. Βαρβάρ., ἔνθ' ἄν.

γοργοφτάνω Κρήτ. (Κίσ. Χαν. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. φτάνω.

1) Πλησιάζω ἔνθ' ἄν.: Γοργοφτάνω τα βλιὸ τὰ πενήδα
Κρήτ. (Κίσ.). Συνών. γοργοσιμώνω, κοντοζυ-
γώνω, κοντοφέρνω, κοντοφτάνω. 2) Φθά-
νω ἐγκαίρως, ἔνωρὶς ἔνθ' ἄν.: Δέ τς' ἀνήμενα ἐτσὰ νωρίς,
μὰ ἦρθανε πρέπει μὲ τὸ πρῶτο λεωφορεῖο καὶ μοῦ γοργο-
φτάνανε Κρήτ. (Κίσ.)

γοργοφτασιὸς ἐπίθ. ἐνιαχ. γοργοφταχτός Κρήτ. ('Η-
ράκλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ἐπίθ. φτασιός.

1) 'Ο πλησιάζων εἰς τόπον τινὰ ἔνθ' ἄν.: Γοργοφταχτός
θὰ εἶναι 'ς τὴ χώρα Κρήτ. ('Ηράκλ.) 2) 'Ο ἐγκαίρως ἀφι-
χθεὶς Κρήτ. ('Ηράκλ.)

γοργοφτεράτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γοργόφτερος καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ατός.

'Ο ταχύς εἰς πτήσιν : Ποίημ.

Θὰ νίκαιε τὸν οὐρανὸ τὸν πῖδ γοργοφτεράτο.

γοργόφτερος ἐπίθ., πολλαχ.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. φτερός.

1) 'Ο ταχέως ἱπτάμενος, ὁ ταχύπτερος πολλαχ.: Πρῶ-
το τὸ γοργόφτερο περιστέρη μπηκε 'ς τὸ νερὸ μέσα Δ. Λου-
κοπ., Νεοελλην. Μυθολ., 176 Γοργόφτερο κοπάδι γλάρων
Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Κι ἄγγελοι πετάξουν νίκης σάν γοργόφτερα πουλλιὰ,
μέσ' 'ς τοὺς ἥχους τῶν παιάνων ὁ λαὸς ἄς κελαδήσῃ
Γ. Σουρῆ, "Ἀπαντ.", 2.275 β) Μεταφ., ὁ ταχύς πολλαχ.:
Τὸ καῖκι πέταξε γοργόφτερο ἐμπρός Α. Καρκαβίτσ., Λόγ.
πλώρ., 243 || Ποίημ.

'Απὸ τῆς ζωῆς τὴ λάμψη

σάν ὄνειρο γοργόφτερο διαβαίνει

Σ. Περεισιάδ., Σκλάβ., 21.

Καὶ μοῦ 'πε ἡ μάγισσα, «Παῖδί, γοργόφτερε διαβαίνει
τοῦ κόσμου ἡ ψεύτικη χαρά...»

Ι. Πολέμ., 'Αλάβαστρ.², 37.

Γοργόφτερε κ' ἡ νύχτα αὐτὴ θὰ τρέξῃ

κι ἀκόμα εἶναι νωρίς, πολὺ νωρίς

Μ. Τσιριμώκ., Δεκάστ., 39.

Περνᾷ ὁ καιρὸς γοργόφτερος, τὸ ἀγόρι μεγαλώνει,
προκόβει καί, περὶτρανο, τρέχει σὲ ξένους τόπους

Μ. Σιγοῦρ., Ν. 'Εστ., 11 (1932). β) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ἡ τα-
χέως κινουμένη πτέρυξ Σ. Σκίπ., Σερεν. λουλουδ., 40 :

Καὶ παίρνουν 'ς τὰ γοργόφτερά τους

τὰ λένε τους καὶ τὰ λαλοῦν

γοργοφτέρωμα τό, Κ. Παλαμ., Γράμματ., 2.34.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοργόφτερόνω.

'Ο ταχύς πτερυγισμός: Φαίνεται σὰ νὰ λησμονῇ πὼς τὸ
ποιητικὸ καλλιτέχνημα δὲν εἶναι μόνο ἐνὸς ὄνειρου γοργο-
φτέρωμα καὶ θάμπωμα μιᾶς ἀστραπῆς.

γοργοφτέρωτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τῶν ἐπίθ. γοργός καὶ φτερωτός.

Γοργόφτερος 1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Ἀσμ.

Πουλλάκι γοργοφτέρωτο, μαῦρο μου χελιδόνι,
ἄμε καὶ πὲς 'ς τὴν ἀγαπῶ πὼς ὁ καλὸς τῆς λειώνας

γοργοφύτευτος ἐπίθ. Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοργοφυτεύω.

'Ο προσφάτως φυτευθεὶς : 'Ἀσμ.:

"Εδε, περιβόλι τοῦτο, | γοργοφύτευτον ὁποῦ 'το!

γοργοχαζιρεύω ἀμαρτ. μέσ. γοργοχαζιρεύομαι Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. χαζιρεύω.

Ταχέως ἐτοιμάζω.

γοργοχάλαστος Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γοργοχάλω.

'Ο ταχέως ἢ εὐχερῶς φθειρόμενος, καταλυόμενος: Γοργο-
χάλαστο αὐλάκι - ροῦχο. β) Μεταφ., ὁ εὐχερῶς διαλυόμενος:
Γοργοχάλαστη συντροφιά - συμπεθεριά.

γοργοχαλῶ Κρήτ. (Σητ.) — Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γοργά καὶ τοῦ ρ. χαλῶ. 'Η λ. καὶ
εἰς 'Ερωτόκρ. Γ 125 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.)

Ταχέως ἢ εὐχερῶς καταστρέφω, καταλύω καὶ παθ. εἰς
βραχὺν χρόνον ὑφίσταμαι φθοράν, ἀφανισμόν ἔνθ' ἄν.: Γορ-
γοχάλασαν τὴ μάντρα Λεξ. Δημητρ. Οἱ τοῖχοι ἦταν ἐπι-
κίντυνοι νὰ πέσουν, γοργοχαλάστηκαν αὐτόθι. 'Ρεῖπιμο εἶναι
τὸ σπίτι καὶ γοργοχαλεῖται αὐτόθι. || 'Ἀσμ.

"Αγίε Ψηλορεῖται μου, καὶ νὰ γοργοχαλάσῃς!

γοργοχέρης ἐπίθ. "Ηπ. γοργόχερος Κρητ. (Σητ.) —
Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 99.

'Εκ τοῦ ἐπίθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. χέρι.

'Ο μετὰ ταχύτητος ἐκτελῶν τι ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Δυὸ οὐρανόφθαστες φωτιᾶς γοργόχερος θὰ βάνῃ

τὴ μιὰ σὲ κάθε "Ελληνας τ' ἀντρειωμένα στήθια

Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 99. Πβ. κουλοχέρης, χερυσο-
χέρης.

